Estupidesa programada

Abans les coses es feien per durar. Un rellotge era un instrument de precisió que es comprava una vegada cada generació i la roba de llit s'adquiria en el moment del casament i durava tota la vida. Les eines de pagès passaven de pares a fills i amb elles el coneixement i l'experiència per ser utilitzades, i les cases es construïen «per vida d'hereus», amb pedra, ferro forjat i bigues de fusta bona, i només s'hi havien de fer obres de reforma cada mig segle, si hi havia una guerra o una cosa semblant.

Actualment el problema no és que les coses no durin tant, simplement és que no duren gens, ni tan sols les que se suposa que han de durar. Hem prioritzat el discurs, tot té una explicació lògica i inapel·lable, però en el fons la majoria es dedica a vendre fum. Això es veu clarament en el cas de l'art i de l'arquitectura, on s'utilitzen generalment materials fragilíssims que disparen els pressupostos de manteniment, conservació i reparació.

Molts arquitectes, i els polítics que els paguen, es preocupen més de la forma que del contingut i de sortir en els catàlegs d'arquitectura, que són, igual que en el cas de l'art modern, l'única manera de transcendir en el temps, perquè aquests catàlegs impresos sobre paper moltes vegades duren molt més que les obres que s'hi representen.

Quan veig un edifici públic, d'aquests fets amb materials prefabricats i que guanyen premis internacionals d'arquitectura, sempre em poso la mà a la butxaca i compto els diners que ens costarà a tots mantenir-lo dret. Diuen que un dels mals de la nostra època és el que es denomina «obsolescència programada», però jo sempre he cregut més en aquell corol·lari a les lleis de Murphy que diu «Mai no atribueixis a la malícia allò que pot ser explicat adequadament per l'estupidesa».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/10/22/estupidesa-programada/810516.html?utm_source=rss